

Af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.
(Fremsat 16/3 93).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Grundloven indeholder klare regler om, i hvilke tilfælde der skal eller kan afholdes bindende folkeafstemninger. Herudover kan Folketinget selv beslutte, at en bestemt sag skal sendes til vejledende folkeafstemning, og den vejledende afstemning om EF-pakken i 1986 er et godt eksempel på det.

På tilsvarende måde kan amtsråd og kommunalbestyrelser beslutte, at en bestemt sag skal lægges ud til vejledende folkeafstemning.

I regeringen har vi den opfattelse, at det fortsat skal være sådan, at det er de ansvarlige politiske organer, der afgør, om der skal afholdes en vejledende folkeafstemning om et bestemt emne. Kun derved kan det nemlig sikres, at folkeafstemninger indgår som et konstruktivt led i den demokratiske beslutningsproces. Folkeafstemninger om enkeltsager løsrevet fra en større sammenhæng kan ikke tjene det, der er formålet. Og hvad er formålet? Det er at være vejledende for beslutningstagerne, som nu engang er valgt til at lægge helhedshensyn til grund for deres beslutninger. Det er det, man kalder repræsentativt demokrati, og det er den måde, vi foretrækker at arbejde på.

Folketinget skal derfor i hver enkelt sag træffe afgørelse, når det drejer sig om landsdækkende folkeafstemninger, og kommunalbestyrelser og amtsråd, når det drejer sig om lokale afstemninger. Et bestemt antal vælgerunderskrifter skal ikke på forhånd og automatisk kunne udløse en folkeafstemning.

Derfor kan regeringen ikke støtte Fremskridtspartiets forslag. Det er vel næppe særlig overraskende, eftersom vi tidligere, da vi var i opposition, har afvist forslag, der lignede dette her, selv om der dengang var tale om nogle andre talstørrelser.

Poul Erik Dyrlund (S):

Her midt i en i øvrigt travl tid skal vi igen, som indenrigsministeren var inde på det, beskæftige os med en af Fremskridtspartiets gamle travere, godt nok i en lidt sminket form i

forhold til sidst, men grundideerne i det foreliggende forslag og det, vi behandlede for ca. 1½ år siden, er de samme.

Den 27. november 1991 behandlede Tinget et lignende forslag fra Fremskridtspartiet. Den daværende regering sagde nej til forslaget. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, om forslaget nu fremsættes med det formål at afprøve den nye regerings holdning til de tanker, der ligger bag forslaget, og mon ikke også det er sådan, at man ønsker at konstatere, om de forhenværende regeringspartier har ændret standpunkt?

Nuvel, jeg ønsker ikke at medvirke i nogen substansdiskussion. Derfor skal jeg afslutningsvis sige, at Socialdemokratiet er en stærk tilhænger af den folkelige debat, det folkelige engagement og den enkeltes eller forsamlingens interesse for at tilkendegive holdninger via debatten og den ytringsfrihed, som vi alle værner så stærkt om. Men i Socialdemokratiet bekender vi os til det repræsentative demokrati. Det er befolkningen, der vælger Folketinget og de kommunale og amtskommunale råd. Vi har i Socialdemokratiet en stærk tillid til, at befolkningen nok skal finde ud af at reagere, hvis vi, der repræsenterer dem, ikke lever op til det mandat, vi har fået.

Når vi nu taler om et forslag fra Fremskridtspartiet om at indføre folkeafstemninger, har jeg utrolig svært ved at se en sammenhæng mellem dette forslag og så det, vi oplevede i tirsdags, hvor Fremskridtspartiet her i salen stemte nej til et forslag om en folkeafstemning.

I øvrigt tror jeg, alle har forstået, at den socialdemokratiske folketingsgruppe ikke kan støtte forslaget.

Aagaard (KF):

I en tid, hvor der i høj grad fokuseres på informationsværdien af forskellige lovforslags bemærkninger, synes jeg godt, jeg vil indlede med at rose forslagsstillerne for, at vi her i hvert fald står med et lovforslag med nogle særdeles velgennemarbejdede bemærkninger.

Der er tale om en lettere revideret version af beslutningsforslag nr. B 7, som vi havde til behandling i sidste folketingsår. Derfor har heller ikke substansen og argumenterne i forslaget ændret sig, og det er, som det vil fremgå af mine efterfølgende bemærkninger, Det Konservative Folkepartis bevæggrunde for endnu en gang at afvise forslaget.